

17:3

Malmeriana
[CS]

I detta nummer:

- * SÅLA - stafetten
- * I Forskarhusets källare *
- * Sektionens dag *
- * Cortégen *

OTMB
1985 -11- 21
GÖTEBORG

FinForm nummer 3 / 1984 årgång 17

FinForm

F-teknologsektionen

Chalmers Kårhus

412 58 GÖTEBORG

Redaktion: Förste redaktör Anette Torebring, F2 0303-181 58
Studieredaktör Magnus Thomasson, F2 031-18 76 01
Mystisk red. Matti Karpinen, F1 031-25 05 49
Från styrelsen Ewa Svensson, F2 031-16 65 70
Ansv. utgivare Ulf Rolander, F4 031-18 59 93

Manusstopp för nästa nummer: 28 september

Innehåll

sid

- 3 Ordföranden har ordet
- 4 Lyckad sektionens dag
- 6 Solastafetten
- 8 Cortégen
- 10 I Forskarhusets källare

Finformredaktionen önskar alla en trevlig sommar!

-Redaktören, kan ni använda det
här manuskriptet?
-Javisst, baksidan är ju blank.

Ordföranden har ordet

Hej igen!

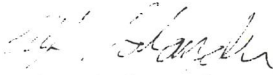
Så har då äntligen våren kommit med värme, glädje och stress. Alla verkar spurta med nånting och så även styrelsen. När detta läses hoppas jag att sektionens dag avlöp planerligt och att både chalmérister och sopis-elever är nöjda och har lärt sig något.

FOCUS är ett uttjatat ämne. Innan sommaren skall det vara klart. STORT TACK till alla er som har jobbat.

Terminens sista sektionmöte är onsdagen den 16/5.

Det blir kort men viktigt. F3:orna in spe bör ställa upp för att välja en arbetsmarknadsrepresentant. Ni har nytta av honom.

Ha en skön sommar och ställ upp för nollorna i höst!

Ulf Rolander, Ordf.

Nästa manusstopp:
28 september

GLAD SOMMAR!

LYCKAD SEKTIONENS DAG

Så var det då äntligen dags. Vi chalmerister på F skulle konfronteraras med Sopis (Socialhögskolans) elever. "Maskinen möter Människan, Chalmers möter Sopis" var alltså temat för den sektionens dag som genomfördes den 7 maj.

Efter en kort presentation av de två utbildningarna fick vi ta del av våra samlade fördomar om varandra. Enligt de blivande socionomerna är chalmeristen "torr, tråkig, överlägsen, ointresserad av att umgås med andra, dålig på att lyssna och ändra åsikt, försedd med ett smalt synsätt och glad i böta fester". Vi kontrade med att beskriva Sopis elever: "De får mycket poäng för lite arbete, tror att de vet vad som är bäst för andra, har konstiga frisyrer och ovårdat skägg och när de väl får jobb som socionomer tar de barnen från föräldrarna".

Kvällen var upplagd som en diskussionsafton. I små grupper med sopisar och F-are diskuterade vi kring temat tekniken och människan. Frågorna rörde automatisering och rationalisering, datorn och människans integritet, arbetslöshet (varför betraktas ofta i massmedia personer utan arbete som "misslyckade"?), arbetstidsförkortning, robotar mm. Diskussionerna var livliga och höll på längre än beräknat, vilket naturligtvis är ett gott betyg. I vissa grupper var oenigheten ganska stor mellan Chalmers och Sopis, men vad som kanske förvånade många mest var ändå att vi tänkte och tyckte ganska lika, låt var med olika kunskaper i botten. Det var både nyttigt och roligt att diskutera med personer med en annan bakgrund än vad vi teknologer har.

Eftersom nästan alla var mycket nöjda med kvällen, rådde en ganska stor enighet om att samarbetet mellan Chalmers och Sopsis måste fortsätta. Den stora frågan är bara hur. Frivillighet är alltid bra, men problemet med frivilliga arrangemang som sektionens dag är att bara en liten del av alla ställer upp. Den här kvällen var vi knappt trettio F-are, i och för sig en normal uppslutning till ett sektionsarrangemang, men hur når man alla andra? Ytterligare frivilliga aktiviteter som gemensamma sittningar och kalas kan kanske locka ytterligare några, och det är ju gott och väl. Det behövs träffpunkter för studerande från olika fakulteter i Göteborg. Men för att nå ut till alla tyckte många att någon form av obligatorisk kurs där Sopsis och F-linjen samarbetar måste komma till stånd. Det gäller då att se till att den kursen inte blir en liten vid-sidan-om-kurs, som alla struntar i för att hinna läsa matte och fysik. Hur ett samarbete skall se ut är alltså en omdiskuterad fråga, och har du som läser det här någon åsikt om detta eller om hur denna sektionens dag genomfördes får du mer än gärna höra av dig till t ex Finform.

Avslutningsvis kan sägas att de allra flesta tyckte att denna sektionens dag hade varit ovanligt lyckad, och att en fortsättning måste komma. Förhoppningsvis ställer då ännu fler upp. Ni kommer inte att ångra er!

VISST FAN! JAG ÄR JU ANALFABET...

SOLASTAFETTEN 4-5 maj 1984.

Hur bär man sig åt för att få se SOLA i Karlstad? Jo, man säl-
lar sig naturligtvis till FORMEL II - laget (lag nr 26) och
springer dit.

Tänk dig över hundra lag med trettio personer i varje, alla
studenter eller fd studenter. Det kan inte bli annat än fullt
ös från början till slut. Vid starten på Nylöseskolan i Göte-
borg var stämningen på topp. Genast förbarmade vi oss över en
stackars övergiven flaggstång, som fick den stora äran att
bära vår vackra F - flagga. Lagen gjorde allt för att höras.
Avslagets kör sjöng i kapp med Blues Brothers & Sisters stereo,
ett evinnerligt kacklande, trummor och oväsen.

Första sträckans nervösa löpare
blev om möjligt ännu mer nervösa
av att springa omkring i ringar,
som små grodorna, innan start-
skottet gick. En som tränat or-
dentligt, var han som totalt
utklassade övriga löpare, genom
att springa de 10,4 kilometrarna på 30 minuter. FORMEL II tog
det lilla lugna på första etappen, för det här med placeringen
spelar inte så stor roll i SOLA.

I Lilla Edet var det lång väntan tills mörkret infunnit sig.
Då åkte bussen vidare till Vänersborg och vi som inte sprang
fick sova ett par timmar. z z z z !!

Trots mörkret lyckades vi i år med bedriften att växla rätt
på etapp 2 till 3. Bra jobbat!

Det var lite svårt att följa med vad som hände ute på sträck-
orna, eftersom bussarna måste åka innan alla lag kommit i mål
och innan omstart på varje etapp. Till viss del uppvägdes det
av att datalistor med nya resultat hela tiden sattes upp och
löparna slipper springa bland bussavgaser.

I Åmål och Segmon var väntan lång, för de som inte sprang. Finns det någon håla på denna jord som gör så bra skäl för sitt namn som Segmon? Det bästa sättet vi kom på för att få timmarna att gå, var att framkalla lite sol, slå oss ned i gräset och tjänstgöra som myrstackar.

Det underbaraste stället på hela "SOLA - vägen" är Skutberget, precis utanför Karlstad. Där går etapp nr 6 i mål och omstarten inför sista sträckan sker där. På Skutberget är det stora gröna gräsmattor, en amfiteater, en flaggstång (som också fick äran att bära F-flaggan), stora vatten runt omkring, kiosk med korta (!) glassköer och sist men inte minst SOL! Stämningen var på topp. Man skulle behövt minst fem öron, för att sortera mellan olika stereoljud, körer och spontana gyckel.

Vi snackade om att det är lite trist att ligga så långt bak jämt, att speakern aldrig hinner förvarna att vårt lag är på väg in, innan vi åkt. Precis då ropar han: "Lag 26, FORMEL II är på väg mot mål på elfte plats". Vi rusar ner till målfällan för att heja. Björn hade gjort en fullkomlig formel-1-körning på slutet och rusade in på en tionde (!!!) plats, i ett tempo, som nästan fick målfällan att blåsa bort. Det var tydligen bra att låta tre av fyra löpare värma upp med varsin mil innan sjätte etappen.

Formel II

I Karlstad var målet på Stora Torget. Surströmmingsdoften var inte så besvärande i år. När löparna sprang i mål, var det inget fel på uppfinningsrikedomen (fantasin). En löpare blev nästan dränkt i champagne på upploppet. Han försökte springa ut bland publiken, ingen brådska där inte. En annan löpare fick åka i ett badkar med såpvatten in i mål. En tredje fick finna sig i att bli överöst med färgade sockerpiller, en fick huvudet doppat

i vatten och mjöl. (Han såg blek ut.) Biojoggers hela lag ringlade sig i mål i form av en lång, grön orm med orange bulor på (förresten, det var nog en 60-foting).

Vi slog oss ner i gräset, åt kina-mat och chokladtårter och sjöng för Carina på hennes födelsedag.

På kvällen var det fest på Hyttan med prisutdelning. Festen var enormt stökig, högljudd och trång. Vi var nog lite för trötta. Speakerna meddelade att Sverige(?) vunnit melodifestivalen. Ett långt utdraget "Åhhh, neeej...." hördes från alla tusen.

Efter övernattnig på Högskolan i Karlstad, var det bara att åka hem och träna till nästa års FORMEL III - lag. Då blir det ännu roligare, för då är du också med, eller hur.

SOLIGA hälsn. från förstasupportern

Inette

VAD HÄNDE EGENTLIGEN DEN TRETTIONDE APRIL ?

' Trängseln var påtaglig och vart man än sökte sig var det endast med möda man kunde finna sig en utsiktsplats värd namnet '

Nu skulle man äntligen få se denna beryktade manifestation av chalmersk uppfinningsriktedom. Medan jag stod där undrade jag vad det är som får göteborgarna att i sådana mängder ge sig ut på stadens gator och åse detta spektakel. Kan det vara det att det är en tradition för många ? Tja, naturligtvis är det en tradition och det finns inte så mycket som kan jämföras med detta i fråga om...Ja, vad då ?

Nu kom redan de första tecknen på att något var på gång: motormuller eller något liknande.. förväntningarna nådde en höjdpunkt, folk rörde litegrann på sig på sina utsiktsplatser, för att om möjligt få en ännu bättre översyn över vägen där.. där det egentligen inte hände så mycket. Nu kom det en tandemcykel med fyra glada chalmerister på som åkte fram och svängde och såg allmänt ut. Som chalmerister.

Sedan kom dom allihopa. Som en orm ringlade sig vagnarna mellan de täta åskådardelen. Då insåg jag att mycket öhl hade runnit ur preppens flaskor för att få detta till stånd, för att inte tänka på alla de mängder som runnit sedan första cortegen. Detta var den sjuttiofemte. Eller hur det nu var igen..Tillbaka till ämnet:

Alla hade väl förväntat sig något riktigt fint och lustigt att vila ögonen på:

OCH SÅ KOMMER DET EN HOP KREATIONER
FÖRESTÄLLANDE DE MEST OBESKRIVLIGA SAKER,
UR DET GÅNGNA ÅRET, SOM MED STOR MÖDA
GRÄVTS FRAM UR BYRÅLÅDORNA?

Jag kommer ihåg att jag bakom alla grenar och kvistar också skymtade en hoper folk som gick och tutade i säckpipor mitt bland alla vagnar. Senare fick jag föra att de inte hade hållit hela vägen ut i sina tunga pälsmössor, syrebrist, kanske?

Cortégen är verkligen något som får göteborgaren att glömma sina värdsliga problem ett tag för att gå ut på gatorna och trängas med alla andra. D.v.s. den kända principen: 'alla på en gång' Detta är väl det närmaste vi kan komma karneval på denna breddgrad. Att den har djupa förankringar i den göteborgska folksjälén är jag helt övertygad om. På hemvägen råkade snappa upp följande konversation mellan far och son ombord på en buss:

Far: - Ja, den där ölburken, kommer du ihåg den ? Vet du vad den betyder ? Jo, det är det att Pripps, som är ett stort bolag, slukar alla dom andra mindre bolagen.

Son: - Nej, det förstår jag inte.

Far: - Det var väl mycket saker att följa med i så det kan vara svårt att förstå. Men den där vagnen där folk bara låg, såg du den kanske ? Det skulle föreställa en atombombssmäll ? Förstår du det ?

Son: - Nej, atombombssmäll, vad då ?

Ett tydligt exempel på att cortégen sprider kunskap om världen även bland de yngre av åskådare. Långe leve cortégen, må den fortgå att sprida kunskapens ljus bland göteborgarna.

Matt^o

I Forskarhusets källare

Nyfikna på vad som egentligen försiggår i Forskarhuset vandrade Finforms utsända medarbetare runt i korridorerna för att leta upp en äkta fysiker att tala med. Efter att ha tittat in i många laboratorier fulla med komplicerad utrustning, fann vi oss till slut stående framför en dörr med påskriften "Verkstad". Här, längst nere i Forskarhusets källare, arbetar Patrick Lindberg med att tillverka utrustning till diffusionsexperiment. Patrick, förra året våffelbakare i PR, har tagit studieuppehåll och arbetar nu i en forskningsgrupp som leds av Tore Persson.

Vi frågar Patrick vad gruppens arbete går ut på. Han svarar att de undersöker hur snabbt atomer diffunderar i flytande metaller, och främst då natriums diffusionshastighet i smält bly. Målet med forskningen är att bestämma ett noggrant värde på denna diffusionskonstant. Det är alltså ren grundforskning, men den har också gett spinn-off-effekter inom sammanfogningsteknik, framställning av rent natrium och metoder för att noggrant mäta natriumhalten i bly.

Medan vi sitter och pratar kommer en annan medlem av forskningsgruppen, Lars Lindström, in i verkstaden. Han berättar för oss hur ett typiskt experiment går till. I en liten behållare som kallas för en cell finns natrium och bly i smält form, åtskilda av en elektrolyt av ett keramiskt material. Elektrolyten släpper igenom natriumatomer men inte blyatomer. Som i ett vanligt batteri uppstår en spänning mellan de två metallerna i cellen, och genom att mäta hur denna förändras i tiden när natrium diffunderar in i blyet kan man bestämma diffusionskonstanten. För att kunna studera hur diffusionen sker utan inverkan av tyngdkraften har gruppen haft experimentutrustning med ombord på raketer som skjutits upp från Esrange i Kiruna.

Patricks uppgift i gruppen är att tillverka cellerna där experimenten görs. Cellerna är gjorda av rostfritt stål och keramik. Keramen i fråga är en aluminiumoxid. Problemet är att sammanfoga metall och keramik, fogen måste nämligen vara vakuumtät. Patrick använder en lödningsmetod, och en viktig del av arbetet är att finna ut lämpliga material och temperaturer. Som lod används koppar och på ytorna som skall lödas samman penslar man på en saltlösning. Själva lödningen sker sedan i en speciell ugn fylld med vätgas. Chalmers har ingen sådan ugn, så Patrick får göra en resa till Tekniska Högskolan i Stockholm en gång i månaden, och löda ihop cellerna där.

Upptäckter görs ju ofta av en slump, och Patrick berättar att en förträfflig saltlösning till lödningen en gång blev till genom ett misstag. En lösning hade fått stå på magnetorröraren mycket längre än beräknat, och resultatet blev en utmärkt trögflytande vätska som man nu ofta använder.

Innan vi går blir vi visade runt i laboratoriet. Det första intrycket är oordning. Patrick berättar att när han började haär tänkte han "Här krävs en storstädning!", men efter någon månad fann han trots allt en viss ordning i den skenbara röran, och lusten att städa försvann. Vi får se ugnar och vakuumpumpar och diverse maskiner som en svarv och en slipmaskin. Utrustningen är kanske inte alltid den allra modernaste, men gruppen har ont om pengar och tvingas därför ofta klara sig med ganska enkel och gammalmodig apparatur.

Patrick har ungefär en månad kvar på sin anställning, som faktiskt är ett beredskapsarbete. Det händer då och då att F-are som vill göra ett avbrott i studierna kan få ett arbete på fysikinstitutionen. För Patrick hägrar (?) nu ett års militärliv.

○

TYVÄRR FINNS DET MÄNNISKOR,
SOM NÄR DE FATTAT EN STÄNDPUNKT,
INTE KAN FATTA NÅGOT MERA.

CHALMERS

Summer Club

PREMIÄR LÖRDAG 26 MAJ

TISDAG, FREDAG & LÖRDAG KL. 21
MAT, ÖL & VIN
SPÅRVAGN NR 7 "NÄSTA CHALMERS"